

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa A. Grupa Drobiarska SA z siedzibą w M. Oddział w Z.
przeciwko A. C. i D. C.

o zapłatę kwoty 251.321 złotych

oraz z powództwa A. Grupa Drobiarska SA z siedzibą w M. Oddział
w Z.

przeciwko A. C.

o zapłatę kwoty 260.297 złotych

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 8 lipca 2011 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych A. C. i D. C.

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 8 września 2010 r.,

- I. odrzuca skargę pozwanej D. C. w części dotyczącej punktu II zaskarżonego wyroku;**
- II. odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi pozwanego oraz skargi pozwanej w pozostałej części.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 27 października 2009 r. Sąd Okręgowy połączył do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawę, w której powódka „A.” Grupa Drobiowa Spółka Akcyjna w M. Oddział w Z. dochodziła zasądzenia solidarnie od pozwanych A. C. i D. C. kwoty 251.320,27 zł, ze sprawą, w której powódka ta dochodziła zasądzenia od pozwanego A. C. kwoty 260.296,83 zł.

Wyrokiem z dnia 23 lutego 2010 r. Sąd Okręgowy na skutek zarzutów obojga pozwanych w sprawie pierwszej uchylił w całości nakaz zapłaty wydany przeciw nim w postępowaniu nakazowym przez ten Sąd w dniu 9 lutego 2009 r. i zasądził od nich kwotę 141.592,20 zł, oddalając powództwo w pozostałej części, natomiast po rozpoznaniu zarzutów pozwanego w sprawie drugiej utrzymał w całości w mocy nakaz zapłaty wydany przeciwko niemu w postępowaniu nakazowym przez ten Sąd w dniu 9 lutego 2009 r.

Wyrokiem z dnia 8 września 2010 r. Sąd Apelacyjny na skutek apelacji powodowej Spółki w sprawie pierwszej zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, że utrzymał w całości nakaz zapłaty wydany przeciwko pozwanym i uchylił zawarte w tym wyroku postanowienie o kosztach procesu, w sprawie drugiej natomiast, uwzględniając częściowo apelację pozwanego, uchylił zaskarżony wyrok w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, w pozostałym zaś zakresie apelację oddalił.

Wyrok Sądu odwoławczego pozwani zaskarżyli w całości, opierając skargę kasacyjną na obu podstawach przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c. W ramach podstawy naruszenia prawa procesowego skarżący zarzucili uchybienie art. 247 oraz art. 227 w zw. z art. 217 § 2 k.p.c., natomiast w ramach podstawy naruszenia prawa materialnego art. 6, 38, 65, 76, 77, 84, 87 i art. 89 w zw. z art. 353¹ w zw. z art. 605 oraz art. 385 k.c. Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność pozwani przedstawili argumentację, którą posłużyli się w celu uzasadnienia części spośród zarzutów podniesionych w ramach podstaw skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna D. C. od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 8 września 2010 r. w części dotyczącej oddalenia apelacji pozwanego od wyroku Sądu

Okręgowego z dnia 23 lutego 2010 r. jest niedopuszczalna i podlega odrzuceniu (art. 398⁶ § 3 k.p.c.). Wyrok ten został w tej części wydany w sprawie z powództwa „A.” Grupy Drobiowej S.A. w M. Oddział w Z. przeciwko A.C. o zapłatę. Skarżącej nie przysługiwała w tej sprawie legitymacja do wniesienia środka zaskarżenia.

W zakresie, w jakim skarga jest dopuszczalna (skarga pozwanego oraz skarga pozwanej w pozostałej części), brak było podstaw przyjęcia jej do rozpoznania.

Skarżący nie przedstawili żadnych argumentów, które mogłyby świadczyć o oczywistej zasadności skargi. Powtórzenie części uzasadnienia podstaw skargi nie jest właściwą metodą wykazania przesłanki wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Taki sposób uzasadnienia wystąpienia w sprawie powołanej przesłanki niewątpliwie wymagałby szczegółowego zbadania podniesionych w skardze zarzutów, co na obecnym etapie postępowania jest ze względu na jego charakter niedopuszczalne. Sąd Najwyższy wielokrotnie już wyjaśniał, że o oczywistej zasadności skargi można mówić jedynie wówczas, gdy zasadność skargi na tle jej podstaw jest na tyle widoczna i niewątpliwa, że jej stwierdzenie nie wymagałoby przeprowadzenia głębszej analizy sprawy oraz sformułowanych w skardze zarzutów (por. uzasadnienie postanowienia SN z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 oraz postanowienie SN z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.). W tym też kierunku powinny zmierzać argumenty strony mające służyć wykazaniu tej przesłanki, w skardze ich jednak brak.

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.